בבזיח וכו' ולא פליני כאן להלקוחו כאן להעבירו פי' להעבירו בכשעורה. וכחב רבינו דדוקא חלב גמור אבל הופין וקרומות לה והפעם לפי שבחלב אמרו ולה חופין וכבר נחבהר למעלם שלין אסורין מן התורה ואם היו החופין בכלל זה היו אומרין בגמרא כן לרבוחא וכ"ל שלמדה מההיא (דף צ"ר) דבר פיולי דלא הוה מחסס בניד הנשה ולא העבירו שמואל כדאימא החס

ומפמע מפני שאין החסיכה מן התורה כסו שיתכהר פ"ח ומע"פ שהין זו רהיה נמורה דשמני החם דדין החטיפה פלונחה דתנחי היא ובר פיולי הוה טערבפסק הלכה כדמיחה החם ומ"מ דברי רבינו עיקר. ומ"ם שהטבה נאמן פל החלב מפורש שם (דף פ"מ:) במשנה ובנת' ומפני זה מעבירין הוהו כשנמלה אחריו חלב: ב"ח א ניד סנשה נותנ בכהמה ובחיה וכו".

קחלת פ' (דף פ"מ) גיד המס מהג בחרץ ובח"ל בפני הביח ושלח בפני הביח בחולין ובמוקדשין ומהג בבהמה ובחיה בירך של ימין ובירך של שמחל וניהג בשליל ולח . הולרך רבינו לכח ב דין ח"ל ושלח בפני הבית שידוע שכל מלוה שהים חובת הנוף נוהנת בה"ל ושלה בפני הבית וסתמו כפירושו. עוד במשנה (דף ק':) נוהג בטהורה ואינו נוהג בטמאה ר' יהודה אומר אף בטמאה והלכה כס"ק ולום כחב רבינו הכסורין ופסק כר' יוחנן דחמר בנמ' מחד קדפים הנחכנין וחחד בחין כאכלין. ות"ם ואפי' בנבלות ופריפות מבואר בגמ' למו באזכיר למטה וכבר כהבסים"ז בדון בידו של שליל: ואין אסור מן וכו'. בדון בידו של שליל: ואין אסור מן וכו'. בנמ' (דף ל"ז) אמר שמואל לא אשרה הורה אלה שפל הכף בלבד שנה' חבר על כף הירך. ומהבחר שם שלריך לחפש מדבריהם וקנוקנות שכו ושמנו של גיד חפור הכל מדבריהם דקי"ל כר"מ (דף ל"ב:) דחמר הכין וכשמוחל דקחי סמם כוומיה: ושני נידין הן וכו'. בם (דף נ"ב:) מימכת דבמוהל :

ב האוכל מניד הנשה וכו' . היוב המלקות שם (קף נ"ו) במשנה ובנמ' וחיוב המכת מרדות באיסור של דבריהם ידוע : וכמה שיעור אכילה וכו'. משנה בה האוכל מגיד הנשה כזים סופג הרבשים וחכלו ואין בו כזים הייב ואמרו בנמרא מפני שהוא : בריה

ב אבל כזית מניד וכו'. פס אכל מזה כזית ומזה כזית כופג שמונים כ"י הומר

לפיכך לריך הטבח וכו'. שם מימרם. וכבר בימר רביט שמם חחך כשר בסכין שחסך בה מלבים בחינו נחסר הכסר בכך. וכחב הרפב"ה ז"ל שלריך שפשף יפה יפה עד שיוסר ההלב שנדבק עליו ופשום הוא . עוד כהב שעכשיו נהגו מנקרי נידים ושמנים לנקר בסכין אחם לפי שלא אמרו אלא לחלבים שנדבקין בסכין. ומ"ת לריך לשפשף סבשר יפה

כדי לנאת ידי כל ספק וכן מנקר הבשר לריך לקנח מיד הסכין בסמרכוט וכן נהנו רוב : המנקרים עכ"ד

יח ואם דרך מותו התקום וכו'. בם המבח לריך (שיחקינו לו) שני כלים של מים וכו' וסקשו וניסקין ליה חדם וכדיה כו בבר והדר נדיה בו הלבים וחירנו גזירה שמם ידות הלבים והח"כ ידית כשר והפתח וכו'

דמנרכיניה תרתי אית לן הכרה: ים ואסור למכח לפרום חלב הכסלים וכו' שם לא ליסחוף אינים כפלי עילוי

בשרא וכו' ומכואר שם הטבה שהזכיר רבינו . וים מן המפרפים שכהכו דדוקה בעוד שהן חמין אבל אחר שנלטננו מוחר וקרא כחיב ושים טבל חות פתינו מוטר וקונט כפינ וישימו החלבים על החווח וכ"כ הרשב"ל ז"ל זה דעת רבינו : וכל הדברים החלו וכו'. ים מי שחולק בזה על דעתו בדין חלב הכסלים של הכשר שחמרו שהכשר בולע ונחסר. וכחב הרשב"ה ז"ל שחפי לדבריהם נרחה שדי לו בקליפה . ודעת רבינו שלא הששו בזה אלא לכתהילה אבל דיעבד מותר ולא יסא זה גדול מן ירך שנמלחה עם נידה וחפי' ח"ל שבלע בשר אין בליעה זו אלה מועמת ובסלה לפיכך מין צריך אלא סדחה כדין בשר למליחה וזה

דעח קלח מן המפרשים ז"ל ועיקר: כ וכן מין מולחין מת הכשר קודם וכו׳ . זה נתבאר בדין הנהו אממתא דאימלחן בגידה דנשיה שכתבחי למעלה שהעלו בגמרה שמותרות וכן דעת הרמב"ן והרשב"ל ז"ל שלין ההוסין והקרומות ולא ניד ושמנו אוכרין מערובתן לא במליחה ולא בצלי לפי שאיק מפעפעין וכן ביאר רביט פס"ו ועיקר. ומ"מ דעת הרשב"ל ז"ל שהוסרין כדי קליפה והול שנריך להסיר משהו מן הכשר כנגד כל החופין

והקרומות ויתכלר פט"ו: כא ומבח שדרכו לנקות וכו'. שם (דף נ"נ:) אחתר סבה שנמנא חלב אחריו

רב יהודה אמר כשעורה ורכי יוחק אמר

שחתך בה חלבים לא יחתך בה בשר. וכלי שהדיה בו חלבים לא ידיח בו בשר. לפיכך צריך המבח להתקין שלש סכינין. אחת ששוחם בה. ואחת שמחתך בה בשר. ואחת שמחתך בה חלבים: יה ואם דרך אותו מקום שיריח המבח הבשר בחנות. צריך להתקין לו שני כלים של מים אחד שמדיח בו בשר ואחד שמדיח בו חלבים: ים "ואסור למבח לפרוש חלב הכסלים על [3] הבשר כדי לנאותו. שהקרום שעל החלב דק ויתמעך ביד המבח ויזוב החלב ויבלע בבשר. יוכל הדברים האלו אסור לעשותן. ואם נעשו לא נאסר הבשר. ואין מכין את העושה אלא מלמדין אותו שלא יעשה: כ וכן אין מולחין את הבשר קודם שיסיר ממנו את הקרומות ואת החופין האסורין. ואם מלח מסירם אחר שנמלחו ואפילו היה בהן גיד הנשה מסירו אחר שנמלח ומבשל: בא ומבח שדרכו לנקות הבשר ונמצא אהריו חומ או קרום מלמדין אותו ומזהירין אותו שלא יזלזל באיסורין. אבל אם נמצא אחריו חלב אם היה כשעורה מעבירין אותו. ואם נמצא אחריו כזית חלב אפילו במקומות הרבה סכין אותו מכת מרדות ומעבירין אותו. מפני שהמבח נאמן על החלב:

פרק שמיני

א יגיד הנשה נוהג כבהמה וחיה המהורין ואפילו בנבלות ומרפות שלהן. ונוהג בשליל ובמוקדשין בין קדשים הנאכלים בין קדשים שאינן נאכלין. ונוהג בירך של ימין ובירך של שמאל. ואין אסור מן התורה אלא שעל כף [6] הירך בלבד שנאמר אשר על כף הירך. אבל שאר הגיד שלמעלה מן הכף ושלממה עד סופו. וכן חלב שעל הגיד אינו אסור אלא מדברי סופרים.

יושני גידין [3] הן הפנימי. הסמוך לעצם אסור מן התורה [4] והעליון כולו אסור מדקריהם: 🗅 האוכל מניד הנשה הפנימי ממקום שעל הכף לוקה. ואם אכל מחלבו או משאר הגיד הפנימי או מכל החיצון מכין אותו מכת מרדות. וכמה שיעור אכילה כזית. ואם אכל הגיד שעל הכף כולו אע"פ שאין בו כזית לוקה מפני שהוא [1] כבריה בפני עצמה: ג אכל כזית מניד של ימין וכזית מניה של שמאל. או שאכל שני גידים כולן אע"פ שאין בהן כזית לוקה שמונים. *(וכן הוא לוקה על כל א שם: ב טור שם עד ש"פ סמדג לאוין קלה: ג שר יו"ד סי"סה כמ"ג לאוין קלט: ד גם זה שם: "כד"ו אינו

לחם משנה

ולה פליני וכ"פ פליג על מ"ז בתחי דקחמר דלקי על כשעורה במקום אחד נהי דמודה ליה אמאי דקאמר דלקי על כזים אפילו בשנים או שלבה מקומות אבל בחאי דקאמר דלקי במקום אחד על כשעורה פליג עליה. ובגמרה כסקו כרב וכר"ב ולכך כחב רבינו דכזית בשנים ושלשה מקומות מכין אוסו מכת מרדות דבהם מודה ר"פ. אי נמי הפשר דמר זומרא מים לים דרב יהודה ור' יוהגן איירו להטבירו ופליג ר"פ המר זומרה במהי דחמר דבשנים ושלשה מקומות בעיק כזיה אלא בכל גוונא הוי להעבירו כשעורה ולא שני לו בין מקום אחד לשני מקומות וה"ה להלקותו דלא שני לן בהכי . ולכך רבינו כתב במלקום

דלקי כזים בשנים או ג' מקומות וה"ה להעבירו והרחשון שיקר בדעה רבינו: ביד הנשם נוסג בנהמה והים הכסורין וכו' . כחב ה"ה ופסק כר' יוחנן דהמר

דאמר בגמרא אחד קדשים וכו'. כבר כחבתי על זה בפ' י' מהלכות מעשה הקרבנות יעו"ש. עוד כתב ה"ה ולא הוצרך רבינו לכחוב דין ה"ל וכו' אפ"ג

ים ואסור לפכה חלב לפרוש על הכסלים וכו'. אפ"ג דבגמרא (דף ח') אמרו לא ליסהוף לינים וכו' כתב רבינו מבה לומר דדוקה בעוד שהן חמין דהיינו הטבה החר ששחטו אבל החר שנלסננו לה וכדברי התפרשים ז"ל וז"ש כ"ה ז"ל וזהו דעה : א"ו בים

כא ואם ממלח אחריו כזיח וכו'. קשם דמדכתב רבינו בלשון מר זוטרה שכתב כזים אפילו במקומות הרבה משמע דאית ליה דמר זופרא לא פליג ארב פפא דאי פליג לית הלכחם כוותיה דהם פסקו בגמרם (דף ל"ג:) והלכחם להלקוחו בכזים להעבירו בכשעורה ש"ו דאית ליה דלא פליג וכן כהב הרב"י בסיו"ד סי' ס"ד שהוא דעת הרי"ף והרה"ם ז"ל. אבל קשה מה שהקשה הרשב"א דאי לא פליג היכי קאמר גמרא והלכחא. ולכך נ"ל כדעת רבים דפליג ואית לים למר זוכרא דרב יכודה ור' יוחק איירו להלקותו וממי דהמר רב יהודה כשעורה היים במקום לחד ומ"ד כזים אפילו בשנים ושלשה מקומום

משנה למלך

פ"ח א גוד סנשה נוהג כנהמה וחום העסורים . ג'ב איפור גיד הנשה נוהג אף כאדם כ"כ הרשב"א פי" שם"ד יע"ש:

הנהות מיימוניות

שם יד בודק הריאה: [כ] כתבו התום' בעודו חם אבל כשנצמנן ונתקרר יפה מותר שהרי נאמר וישימו החלבים על החזות: [6] הוא ענול בשר הנתון על עצם הקולית ע'כ: [כ] פרש"י הוא גיד ארוך וראשו מחובר בעצם אליה ויורד ומתפשם על וכן אין מולחין את הכשר עד סוף הפרק . הכל פ' גיד הנשה (דף צ'ו) : פ"רו גיד הנשה עד מכין אותו מכת מרדות . כמס' תולין פרק גיד הנשה (דף פ"ע) וכח"כ: ובסה שיעור אכילה עד לוקה על כל גיד וגיד . פ' אותו ואת כנו :

מגדל עוז

בנימי של ירך שתחת הכשר לאורך הירך עד הארכובה התחתונה לצומת הגידין: [ג] פר"ש הוא גיד ארון וראשו סחוםר בעצם חלות הירך עד ומשפטם על הירך שתחת הכשר לאורך הירך עד הארכובה התחתונה לצומת הגידין: [ג] פר"ש הוא גיד קצר ואינו על הכף אלא מובלע בתוך בשר הכף, ולכך אין חייבין עליו שהרי לא אסרת תורה אלא שעל הכף וקורהו בתלמוד חיצון על שם שכולו נתון בעד חיצון של ירך ס"ח: [ד] כלל אר"י דכר ששמו עליו בעודו שלם וכשאינו שלם איבד שמו זה קרוי בריה כגון גיד כשאינו שלם אינו קרוי אלא חתיכת גיד וכן נמלה וכשהוהירה תורה מלאוכלו הוי כאילו פירש לא תאכלנו בין קטן והוא כריה אבל התיכת נכלה קרוי